

Addig éljen a lap, amíg a tagság igényli!

Megalakult a BKL Kohászat szerkesztőbizottsága

A BKL Kohászatnál hagyományosan a szerkesztőbizottság tekintette feladatának a lap stratégiájának meghatározását és a megjelent lapszámok kritikai értékelését. Ezt a funkciót a lap szerkesztőbizottsága a legutóbbi időnkig sikeresen betöltötte. *Prohászka János* akadémikusnak a szerkesztőbizottság elnöki tisztéből való visszavonulása után mostanra teremtődtek meg egy új szerkesztőbizottság létrehozásának feltételei.

A szakosztályok javaslata alapján a következő tagtársak fogadták el a szerkesztőbizottsági tagságba való felkérést:

Vaskohászati szakosztály:

dr. Réger Mihály

dr. Tardy Pál

dr. Takács István

Fémkohászati szakosztály:

dr. Csurbakova Tatjana

dr. Hatala Pál

dr. Kórodi István

Öntészeti szakosztály:

dr. Bakó Károly

dr. Ládai Balázs

dr. Sándor József

Egyetemi osztály:

dr. Dúl Jenő

dr. Károly Gyula

dr. Kékesi Tamás

dr. Roósz András

A szerkesztőbizottság alakuló ülését *dr. Verő Balázs* felelős szerkesztő hívta össze 2005. június 22-re. Az ülésen a szerkesztőség tagjai is részt vettek.

A megjelenteket *Verő Balázs* köszöntötte majd ismertette a lapkiadás helyzetét. Elmondta, hogy a szerkesztőség végzi a lappal kapcsolatos napi teendőket a megszokott rend szerint, a lap nyomdai előkészítését és nyomtatását a Press+Print Kft. végzi Kiskunlacházán. A három lappal kapcsolatos koordinációs tevékenységre az egyesület egy új bizottságot hozott létre (kiadói bizottság) *dr. Lengyel Károly* vezetésével.

A szerkesztőség véleményét tolmácsolva kifejtette, hogy a szerkesztőbizottság ismételt megalakulását a lap stabilitása szempontjából tartják fontosnak.

Ezt követően – az alakuló ülést megelőző

egyeztetés alapján – *dr. Sándor József* javasolta a bizottság elnökének. Más személyre javaslat nem hangzott el. A bizottság tagjai egyhangúlag *dr. Sándor József*et megválasztották a szerkesztőbizottság elnökének.

Verő Balázs gratulált az új elnöknek, átadta neki a szót és az ülés vezetését.

Sándor József megköszönte a bizalmat, kiemelte, hogy a bizottság alapvetően arra fog törekedni, hogy biztosítsa a lap megjelenését mindaddig, amíg a tagság igényt tart rá. Tisztában van azzal, hogy a lap kiadásának ügye mindig az érdeklődés előterében van. Várható, hogy váratlanul felbukkanó problémák a jövőben is lesznek, a bizottság ezek megoldásában is segíteni próbál majd. A megjelenéssel kapcsolatos gondok kezelésén túl fontosnak tartja, hogy a bizottság segítsen a lap szakmai színvonalának emelésében és a szakmai hagyományaink megőrzésében.

Az elnök a bizottság első feladatának tekinteti munkarendjének kialakítását. Ehhez segítséget adhatnak az egyesület alapszabályának a lappal kapcsolatos paragrafusai. Erről a következőkben *Hajnal János* adott tájékoztatást, aki tagja a szerkesztőségnek és a kiadói bizottságnak is.

Az idézett paragrafusok tartalma szerint a lap mellett működő szerkesztőbizottság létrehozható. A tagjait a felelős szerkesztő kéri fel a szakosztályok javaslata alapján (ahogy ez a jelen esetben is történt). A szerkesztőbizottság működési rendjére vonatkozó előírás az alapszabályban nem található, de a bizottságnak nyilvánvalóan az egyesület céljaival teljes összhangban kell működnie.

A következőkben a bizottság tagjai részéről hangzottak el javaslatok, észrevételek.

Dr. Bakó Károly egyetért azzal, hogy a bizottság alapvető feladata a lap stratégiájának kidolgozása és végrehajtásának ellenőrzése. A lapkiadás anyagi feltételeinek megteremtése az egyesület, pontosabban a szakosztályok feladata.

Dr. Károly Gyula a lap sokszínűségének megőrzése mellett foglalt állást, és hangsú-

lyozta, hogy a bizottság tagjainak a megjelenő cikkek szakmai szűrésében is szerepet kell vállalnia. Kiemelten fontosnak tartotta a PhD hallgatók cikkeinek megjelentetését.

Dr. Kékesi Tamás szerint arra kell törekedni, hogy a megjelenő tudományos cikkek színvonala az impaktfaktoros folyóiratokban megjelenők színvonalához közelítsen.

Dr. Dúl Jenő a fiatal mérnökök publikációs tevékenységének támogatását nagyon fontosnak tartja, összhangban a választmány törekvéseivel. Az egyesületi közös számok megjelentetését a maga részéről nem tartja célszerűnek.

Dr. Sándor József az élénk vitát összefoglalva megállapította, hogy a bizottság elsőrendű feladata a különböző szándékok és igények összehangolása és ennek közvetítése a szerkesztőség felé. Ezután felkérte a szerkesztőség tagjait, hogy fogalmazzák meg, miben várna segítséget, véleményt, útmutatást a bizottságtól.

Dobránszky János a lap ideális szerkezetére vonatkozó javaslat kidolgozását kérte (rovatok formája, cikkek, hírek aránya stb.), míg *Szende György* a külföldi szerzők cikkeinek megjelentetésével kapcsolatban kért állásfoglalást. Arra is utalt, hogy az operatív vezetés nagyobb tiszteletet adjon a lapnál folytatott munkának.

Hajnal János a bizottság lapértékelő munkájának fontosságát hangsúlyozta (évenkénti lapbírálat).

Lengyelné Kiss Katalin felhívta a szerkesztőbizottság figyelmét arra, hogy a szerkesztőség fiatalítása égető probléma, és kérte segítségüket.

Az ezt követő kötetlen beszélgetésben *Károly Gyula* részéről elhangzott az a javaslat, hogy kérjük ki a tagság véleményét arról, hogy mit szeretne olvasni a lapban. *Dúl Jenő* elismeréssel szólt a szerkesztőség sokévi munkájáról.

Sándor József megköszönte az aktív részvételt, jó alkalomnak vélte a bizottság összehívását a szeptemberben esedékes kari tudományos konferencia kapcsán.

 dr. Fauszt Anna, dr. Verő Balázs

Történelmi városok vezetőinek találkozója

Az OMBKE és a selmecbányai intézmények egyre bővülő baráti kapcsolatai új, fontos állomáshoz érkeztek.

Selmecbányai vezetők már korábban felvetették, hogy szívesen alakítanának ki testvérvárosi kapcsolatokat valamely magyarországi várossal.

Az OMBKE választmányának legutóbbi ülésén elhangzott a felhívás a szóba jöhető városok számbavételére és megfelelő javaslat kidolgozására. Ezt követően *Petrusz Béla* alelnök, a fémkohászati szakosztály elnöke tárgyalást kezdett Székesfehérvár polgármesterével, amely gyors és kedvező eredménnyel zárult. A város vezetése kész az együttműködésre. Ennek alapján 2005. május 27-én székesfehérvári és OMBKE delegáció utazott Selmecbányára, melynek tagjai voltak: *Warvasovszky Tihamér* polgármester, *Radetzky Jenő*, a Fejér megyei Ipari és Kereskedelmi Kamara elnöke, *Schultz György*, a polgármesteri kabinet igazgatója, *dr. Tolnay Lajos* elnök, *Petrusz Béla* alelnök, *dr. Vörös Árpád*, az NKB elnöke. A küldöttséget fogadó partnerek: *Ing. Ivan Gregáň* polgármester-helyettes, *dr. Ing. Jozef Karabély*, a selmecbányai bányász egyesület elnöke. A találkozón részt vett *Peter Moravitz* (az OMBKE tiszteleti tagja), aki a kétoldalú kapcsolatok ápolásában és bővítésében kiemelkedő érdemeket szerzett.

A megbeszélésekre a városháza tanácstermében került sor (1. ábra). A képen látható háromtagú együttes a város iránti szeretetet, hűséget kifejező dalokat adott elő. Ezt követően a történelmi város

múltját, kultúráját és a lakosság városához fűződő bensőséges kapcsolatát megéneklő vers előadására került sor. E megható előjáték után *Ivan Gregáň* polgármester-helyettes a város történelmét, jelentős bányászati és kulturális múltját, jelenét és jövőbeni törekvéseit összefoglaló beszéddel üdvözölte a vendégeket. Ennek során kiemelte, hogy az 1993 óta a világörökségek soraiba került város az idegenforgalomban látja jövőjét. A városba érkező turisták túlnyomó része Magyarországról érkezik.

A szívélyes üdvözlő szavakat *Warvasovszky* polgármester köszönte meg, és ezt követően a vendégek véleményüket a város vendégkönyvében is rögzítették. A felek megállapodtak abban, hogy a testvérvárosi megállapodás tervezetét a magyar város vezetői készítik el, és annak aláírására összel kerül sor Székesfehérváron.

A szívélyes légkörű megbeszélést és fotózást (2. ábra) követően városnézésre indultak a partnerek.

■ 1. ábra.

■ 2. ábra.

✍ V. Á.

„Mindig van perspektívája annak, aki nagyobb teljesítményre képes”

Ezzel a mondattal buzdította hallgató-ságát *Petrusz Béla* a, MAL Rt. alelnöke, a fémkohászati szakosztály elnöke a 2005. június 3-án megtartott inotai szakmai nap bevezető előadásában. Sajnálátát fejezte ki fiatal szakembereink eltávozásá miatt, akik az elkövetkezendő évek komoly termékfejlesztéseiben már nem vesznek részt. Stratégiai termékeink felsorolásánál kiemelte, hogy a nagyobb hozzáadott értékű termék (szalag, húzott huzal) gyártása le-

het a célunk. Határozott kijelentése, mely szerint az elektrolízis rövidebb-hosszabb ideig tartó működtetése körül sok a bizonytalanság, de a kohó léte nem energiakérdés, hanem környezetvédelmi, a hallgatóság körében nem sok reményt hagyott.

„Az alumínium félgártmányok jelenlegi helyzete és jövőképe” címmel *Csathó Géza* vezérigazgató-helyettes tartott előadást. Érdekes volt a bemutatott körkép piaci részesedésünkről. A durvahuzal- kivi-

telünk Ausztria igényét 80%-ban elégíti ki, a hidegen hengerelt szalag olasz, cseh és lengyel felhasználók mellett túlnyomó részt a hazai piacra kerül, húzott huzalokkal svájci, német és svéd felhasználók mellett spanyol és angol piacokat szeretnénk meghódítani, tárcsával a hazai piaconon kizárólagos beszállítók vagyunk és a cseh igények 50%-át szállítjuk.

Az utóbbi időben a kevés sikeres kész-árufelvezetés ténye mellett, a célok meg-

valósításához fejlesztési irányként a következőket adta meg:

- minőségfejlesztések (szilárdság, szövet-szerkezet, homogenitás),
- hulladékok előkészítése a minél nagyobb hulladékarány eléréséhez,
- korszerű, kis leégésű olvasztókapacitás kiépítése,
- a szélesebb öntvehengerelt alapanyag részarányának növelése,
- húzott huzalok hőkezelésének fejlesztése,
- alumínium félglyártmányok továbbfeldolgozási stratégiája.

Felvázolta a jövő termékszerkezetét, melyben távlati célként a 2004. évi termeléshez viszonyítva a tárcsa másfélszeresét, a húzott huzal kétszeresét és a szalag háromszorosát kell elérni.

„Az új Thermcon-kemence bemutatása” címmel *Jenet Gábor* divízióigazgató számolt be új ~900 mFt-os beruházásunkról. A körültekintő, gondos kemencekiválasztás utáni építés megkezdését jelentette be. Az előadás kitért az új kemence nyúj-

totta előnyök bemutatására, a regeneratív tüzelésű kétkamrás kemence alkalmazására a tömbök és vastagabb hulladékok, valamint a vékony hulladékok olvasztására, csapolási lehetőségekre fémszivattyúval, vákuummal és a leeresztő csapolónyíláson. Jövőbeni célként említette, hogy az 1 000-2 000 t/év hulladékfelhasználásunk várhatóan 15 000 t/év lesz.

„Lauener szalagöntöde működésének értékelése” címmel *Szűcs Zoltán* csarnokvezető a szalaggyártási eljárások összehasonlításával kezdte előadását. A hengerelhető méreten és teljesítményen kívül kiemelte az ikerhengeres eljárás előnyeit a Rotary-eljárással szemben, a szimmetrikus kristályosodást és a nagyságrenddel nagyobb dermedési sebességet. (Lauener 300 °C/sec, Rotary 3 °C/sec).

A technológia és a berendezésfejlesztések ismertetésénél kiemelte a külső szaktanácsadók, a belső munkatársak és a labor segítségét. Folyamatos további fejlesztések között említette többek között a

szalagszélmarás tökéletesítését, a vásárolt hulladék arányának növelését, a hengerháj élettartamának növelését.

Séllei Albert divízióigazgató „Az inotai huzalgyártás 2003-2004. évi műszaki gazdasági eredményei” címmel tartotta rövid beszámolóját.

A kimutatások alapján változatlanul a divízió értékesítésének több mint 90%-át teszik ki az ötvözött és ötvözetlen húzott huzalok, valamint az ötvözetlen élelmi-szeripari huzalok.

Az elmúlt évben 113 ajánlatból csak 31 db rendelés lett. Ennek okát vizsgálva, nagy feladat lesz a vevők meghódítása.

Petrusz Béla záró szavaiban reményét fejezte ki, hogy a legközelebb szeptember végén megrendezendő szakmai nap még több érdeklődőt vonz.

A rendezés és a színvonalas előadások hírére továbbítva ebben joggal reménykedhetünk.

 Rajnai Kálmánné

Jól sikerült tudományos szakmai nap és baráti találkozó Szigetközben

Az OMBKE mosonmagyaróvári helyi szervezete 2005. június 3-4-én tartotta tizenkettedik alkalommal a hagyományos szigetközi baráti találkozóját, egybekötött „tudományos szakmai nappal” a Dunaszigeten, a MOTIM Rt. üdülőjében. Ezúttal is gazdag, változatos programot állított össze a helyi szervezet vezetősége.

A megjelent kollégákat és hozzátartozókat, valamint a vendégeket – mintegy 80 főt – *Ferencz István*, a helyi szervezet elnöke köszöntötte. Őt követően *Csutak István* titkár ismertette a rendezvény programját, és eredményes tanácskozást kívánt a tudományos szakmai nap résztvevőinek.

Nagy figyelem kísérte *dr. Nagy Géza* PhD főiskolai tanár, okl. kohómérnök (Széchenyi István Egyetem, Környezetmérnöki Tanszék, Győr): „A tisztább termelésről az ipari ökológiáig” címmel megtartott előadását, melynek főbb megállapításait az alábbiakban foglaltuk össze:

- Az előadás bevezetőjében az ENSZ Környezet és Fejlődés Bizottság által 1987-ben kiadott „Közös jövőnk” átfogó programban rögzítettek szerint definiálta a fenntartható fejlődés fogalmát. Ez röviden olyan fejlődést jelent, mely úgy biztosítja a jelen szükségleteinek a kielégíté-

sét, hogy az nem károsítja a jövő generációk igényeinek a kielégítését. Kifejtette, hogy ezt a célt a javak és szolgáltatások előállítására, valamint a fogyasztás területén tett, teendő összehangolt környezetbarát intézkedésekkel lehet és kell elérni.

- A 90-es évek második felétől hazánkban is terjedő (az ENSZ, UNIDO/UNEP szervezetei által indított „Nemzeti Tisztább Termelési Központok” – hazánkban '97-től működő TTMK által terjesztett) tisztább termelésátfogó stratégia arra fókuszál, hogy a technológiai folyamat anyag- és energiaforgalmának elemzésével és a gondos bánásmód általánossá tételével a hatékonyságot növelje, vagyis a termékben megjelenő erőforrás-felhasználás fajlagos értékeit csökkentse. Így a környezetbarát termelés gazdasági eredményt is biztosít, ami a fenntartható fejlődést szolgálja.

- „Összességében tehát arra kell törekedni, hogy a természeti erőforrások minél hatékonyabban hasznosuljanak, minél hosszabb ideig maradjanak a gazdasági körfolyamatban (termelés, elosztás, fogyasztás), és így a társadalom megelégedésére, az ökológiai szempontok figyelembe vételét gazdaságos termelés kere-

tei között tudják biztosítani, azaz a fenntartható fejlődést szolgálni.” – hangzott el az előadás során.

Nagy figyelem kísérte *Alexander Koch – Miklós István*: „Korszerű magbevonó anyagok az öntészet számára” címmel elhangzott előadását is. A nagy érdeklődést kiváltó előadásokhoz többen is hozzászóltak, és az előadók válaszaikban tovább bővítették az elhangzottakat.

A szakmai program után jó étvágygal elfogyasztott vacsora következett, majd baráti beszélgetés és „közös vidámság” tette hangulatossá a baráti összejövetelt.

Másnap – a kedvező időjárásnak köszönhetően – lehetőség adódott Szigetköz alaposabb megismerésére. Így többen ellátogattak Hédervár községbe, ahol megtekintették a XIII. századi alapokra épített Boldogasszony-temetőkápolnát, melyet az 1680-as években a lorettói kápolnával bővítettek ki. Egyike a kevés kora barokk emlékeknek a falu közepén emelt Szt. Mihály plébániatemplom.

A gazdag program megszervezéséért köszönet illeti *Tamás Tivadar* szervezőtitkárt.

 Dr. László László

85. születésnapját ünnepelte

Katona László okl. kohómérnök Hajdúszoboszlón született 1920. 11. 20-án. 1944-ben matematika-fizika szakos tanári, 1960-ban kohómérnöki, 1967-ben kitüntetéses hőkezelő szakmérnöki diplomát szerzett.

1944-1955 között tanárként dolgozott Ózdon. 1950-ben az Ózdi Kohó és Gépipari Technikumba helyezték, melynek igazgatója volt az iskola 1955-ben történt megszűnéséig.

1946-ban bekapcsolódott a technikusok esti tagozaton történő nevelésébe, ahol 1951-1974 között vezetője volt az ózdi gépész, villamos és kohász középfokú oktatásnak, valamint a Dunaújvárosi Kohászati Főiskola kihelyezett tagozatának.

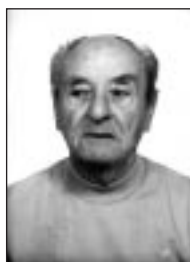
1955-ben az Ózdi Kohászati Üzemben kutatómérnökként kezdett dolgozni, majd 1975-ig a Metallográfiai Osztályt vezette. 1980-ban történt nyugdíjba vonulásáig a műszaki vezérigazgató-helyettes műszaki-gazdasági tanácsadója volt.

Vállalati izotópfelélőként bevezette Ózdon a radioaktív izotópos vizsgálati módszert. Anyagvizsgálati ellenőrzése mellett készültek a März-kemencék elpárolgató hűtésének kazánjai és a füstgáz-hasznosító kazánok. Részt vett számos kutatási munkában. Szakcikkei jelentek meg. Előadásokat tartott hazai konferenciákon, és társszerzőként külföldieken. Tagja volt az MTA Észak-Magyarországi Anyagvizsgáló Csoportjának.

Munkája elismeréséül Miniszteri Elismerő Oklevelet, az Oktatásügy Kiváló Dolgozója, kétszer a Kohászat Kiváló Dolgozója és a Miniszter Tanács Kiváló Munkáért kitüntetésekert kapta.

Kovács Győző 1957-ben végzett a BME Gépészmérnöki Karának melegtechnológus ágazatán, majd 1967-ben ugyanott képlékenyalakító szakmérnöki diplomát szerzett. 1946-63. között a Ganz-Mávagban hőkezelő üzemvezető. 1963-68-ban a Budapesti Kőolajipari Gépgyárban melegüzem – (kovács-hőkezelő) – vezető, majd 1968-80 között a Kőbányai Vas- és Acélön-

tödében kutatómérnök, kovácsüzem-vezető, majd a műszaki fejlesztés vezetője volt. Az OMBKE kovács szakcsoportjának 1960 óta tagja, melynek rendezvényein mindig aktívan vett részt.

75. születésnapját ünnepelte

Bánhidi László 1930. augusztus 21-én született Csepelen. Édesapja a csepeli Weiss Mainfreid gyár öntödéjében dolgozott mint öntő szakember. 1945-ben őalta került az öntödébe, és kezdte el fémminitakésztő tanulmányait.

1948-ban sikeresen letette a szakmunkásvizsgát, majd beiratkozott az Öntőipari Technikumba. Az utolsó évet nem tudta befejezni, mert bevonult katonának.

1953-1957 között megtanulta az öntészetet, a szoboröntést és a szoborcizellálást. 1957-ben elbocsátották a forradalmi nézetei miatt.

1964-ig a motoröntvénygyárban dolgozott, majd megalakult az Öntődei Vállalat, így került a Soroksári Vasöntödébe, ahol 1990-ig dolgozott mint a fémmintarészleg vezetője. 1990-ben nyugdíjba vonult.

Csire István felsőfokú ipari szaktechnikus 1930. május 30-án született Csepelen. Iskoláit Csepelen, Székesfehérváron és Budapesten, a Bánki Donát Főiskolán végezte. 1944-től 1990-ig a Csepel Művekben dolgozott, 1955-től 1990-ig a CsM Vas- és Acélöntödében. Szakmai tevékenysége során üzemszervezői, termelésirányítói, üzemvezetői és osztályvezetői beosztásokban végzett munkáját több kitüntetéssel ismerték el.

Az OMBKE öntészeti szakosztály csepeli szervezetének tagjaként 1962-től 1993-ig aktívan részt vállalt a helyi szervezet vezetőségének munkájában. Előbb titkár, majd 1975-től 1985-ig elnöke a csepeli csoportnak.

1993-ban az egyesület vezetőségének felkérésére, mint nyugdíjas, részt vesz a budapesti helyi szervezet létrehozásában. A megalakult helyi szervezet tagjai elnöknek választják meg.

2004-ben a tisztújítás során fiatal szakembereket javasol a vezetőségbe, átadva a több évtizedes tapasztalatokat a fiataloknak.

Egyesületi munkáért több kitüntetésben is részesült, a 94. küldöttgyűlésen Debreceni Márton-emlékéremmel ismerték el több évtizedes egyesületi munkáját.

Farkas Lajos aranyokleveles kohómérnök 1930. augusztus 17-én született Békéscsabán. 1948-ban érettségizett a helyi Evangélikus Gimnáziumban. Egyetemi tanulmányait Sopronban végezte, 1952-ben az utolsó soproni kohász évfolyam tagjaként kapott diplomát. Diplomájának megszerzése után a Tatabányai Alumíniumkohóba helyezték, ahol kezdetben művezetőként, majd a

műszaki fejlesztési osztály vezetőjeként tevékenykedett. 1956 októberében a helyi munkástanács egyik vezetőjévé választották. Egy év és 3 hónapi szabadságvesztésre ítélték és az alukohótól fegyelmileg elbocsátották. Az alumíniumiparban, de a kohászatban sem kapott munkát. 1958 végén a Vaskohászati Kemenceépítő Vállalat (a KGYV elődje) dunaújvárosi főépítésvezetőségénél tudott elhelyezkedni fizikai munkásként. 1960-tól kerülhetett műszaki állományba, először művezető, építésvezető, majd 1970-től a KGYV dunaújvárosi főépítés-vezetője volt. A Dunai Vasműben megvalósított nagyberuházásoknál (FAM, konverteres acélmű, kohóátépítések) a KGYV helyszíni vállalati megbízottja volt. 1980-ban a KGYV központjába került, termelési főmérnök-helyettes, majd kohászati főmérnök lett. 1990-ben nyugdíjba vonult, de 2002-ig egy tűzálló falazatokkal foglalkozó kft.-nél menedzseri munkát végzett.

A kohászati technikum majd a felsőfokú technikum számára készült „Kohászati kemencék” c. tankönyv társszerzője volt. Részt vett ezen tantárgy gyakorlati oktatásában, és számos diplomamunkának volt bírálója. A korszerű kemenceépítések témájában több előadást tartott itthon és külföldön is.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek kisebb megszakítással 1950 óta tagja. A KGYV központ helyi szervezetének megalakítása után megalakította annak dunaiújvárosi szakcsoportját. Budapesten a helyi szervezet titkára volt nyugdíjazásáig. A vaskohászati szakosztály vezetőségi tagja két ciklusban, majd az ellenőrző bizottságban tevékenykedett. Egyesületi munkájáért Zorkóczy Samu-emlékérmét kapott. Számos vállalati kitüntetés mellett a Kiváló Kohász és a köztársasági elnök által adományozott 1956-os emlékérem birtokosa.

Máthé György 1930. szeptember 17-én, földműves családban született Csaholcon. Középiskoláit a Kolozsvári Unitárius Kollégium Gimnáziumában, Szatmárnémetiben és a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában végezte.

1949-ben érettségizett. 1953-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki karán, épületgépész szakon diplomázott. A katonaságtól leszerelve, 1953. október 30-án a Gépipari Tervező Irodában vállalt munkát és a nyugállományba vonulásáig, 1990-ig itt dolgozott, a Légtechnikai osztályon. A munkaterülete gyárak, üzemek szellőztetésének, por- gázelszívásának a levegő tisztításának tervezése volt. Kiemelkedő munkái az öntödék, hőkezelő, felület-kikészítő, festőműhelyek légtechnikai tervezése voltak. Pl. soroksári Vasöntöde, KÖVAC, ACSŐ, Soproni Vasöntöde, Szegedi Vasöntöde, Ganz Mávag öntödéi, Győri Vagon- és Gépgyár, Székesfehérvári Színesfém Öntöde, ZIM Kecskeméti Hídöntöde. Továbbá a szovjet festősorokhoz technológiai berendezések, vegyi előkezelők, szikkasztó alagutak, hűtőzónák. Ezekon kívül önálló festőkamrák tervezése a Kertészeti Vállalat, a Kiskunfélegyházi Vegyipari Gépgyár részére.

Az OMBKE munkájába az 1960-as években kapcsolódott be, létrehozta a Munka-

egészségügyi Bizottságot és több, az öntödék szellőztetésével kapcsolatos konferenciát szervezett. Több szakcikke jelent meg az Öntöde c. lapban is.

Jelenleg az Öntézzettörténelmi és Múzeumi Szakcsoport munkájában vesz részt és 2006-tól az „Aranydiplomások” körében is tevékenykedik.

Munkaköri feladata jobb ellátása érdekében 1978-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen környezetvédelmi szakmérnöki diplomát szerzett.

A vállalatnál végigjárta a ranglétrát: tervező, irányító tervező, csoportvezető, osztályvezető, főmunkatársi beosztások után, mint tervezési főmérnök ment nyugállományba. Munkája elismeréseként több alkalommal Kiváló Dolgozó, egy-egy alkalommal a Kohászat Kiváló Dolgozója, a Testnevelés és Sport Érdemes Dolgozója, a Munka Érdemrend bronz fokozatának kitüntetettje, és még számos kitüntetés birtokosa a több évtizedig végzett társadalmi munkájáért.

Raabe Imre aranyoklevelés kohómérnök augusztus 25-én ünnepelte 75. születésnapját.

Pécsett született, középiskolai tanulmányait Dombóváron végezte, ahol 1948-ban érettségizett a Katolikus Tanulmányi Alap Gimnáziumában. 1948-tól 1952-ig a soproni egyetemen folytatta tanulmányait a Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar vaskohászati szakán. 1952-ben került a Dunai Vasműbe, ahol az ércdarabosító beruházását irányította, majd annak első üzemvezetője volt 1956-57-ben. 1957-től a nagyolvasztó gyárrészleg műszaki osztályát vezette, majd 1963-ig a gyárrészleg műszaki vezetője lett. 1963-tól 1974-ig a meleghenger-mű gyáregység-nél gyáregységvezető, ill. a meleg- és hideghengermű főmérnöke volt. 1974-ben kinevezték a vállalat fejlesztési főmérnökének, és ezt a tisztelet töltötte be nyugdíjazásáig, 1990-ig. Feladata volt a konverter és a kokszoló állami nagyberuházásainak, valamint a Dunai Vasmű saját fejlesztéseinek és beruházásainak megvalósítása.

Munkáját számos kitüntetéssel is elismerték. Megkapta a Munka Érdemrend bronz és ezüst fokozatát, valamint a Kohá-

szat Kiváló Dolgozója és Kiváló Kohász miniszteri kitüntetésben is részesült.

Több szabadalom társtulajdonosa, és kétszer nyerte el a Kiváló Újító arany fokozatot.

Kiemelkedően eredményes szakmai életpályájának elismeréseként 2000-ben a Dunai Vasmű alapításának 50. évfordulója alkalmából Dunaferr-díjjal tüntették ki.

Dr. Sziklavári Károly okl. kohómérnök 1930. július 25-én született Lajosmizsén. Középiskolai tanulmányait Budapesten és Sopronban végezte. 1950-ben érettségizett és felvételizett a miskolci egyetem Kohómérnöki Karára, ahol 1954-ben kitüntetéses vaskohómérnöki oklevelet szerzett.

1954. júliusától a diósgyőri Lenin Kohászati Művek acélművében gyártás- és öntéstechnológiával, selejtelemzéssel foglalkozott. Hároméves acélműi tevékenység után a vasöntödében vezette a metallurgiai részleget, fő tevékenysége a különleges szürkevas öntvények, továbbá kéreg-, kompaund-, kalander- és szürkevas hengeranyagok gyártástechnológiájának kidolgozása volt.

1959 decemberétől a NME Fémkohászattani Tanszékén oktatott adjunktusi, majd docensi beosztásban. Aktívan részt vett a tanszék igen széles skálájú ipari megbízások kutatómunkájában is. Egyetemi doktori disszertációját 1970-ben védte meg. Jelentős mértékben fejlesztette a tanszéken a számítástechnika alkalmazását célirányos rendszerprogramok elkészítésével.

1991-től nyugdíjas, 1996-ig óraadóként oktatott.

1959-87-ig a Fémkohászattani Tanszék tanszékvezető-helyettese, a Kohómérnöki Kar tanácsának (háromévi megszakítással) 1966-1984-ig, a dékáni tanácsnak (ugyancsak háromévi megszakítással) 1970-1984-ig tagja, 1978-84 között a kar dékánhelyettese.

Kitüntetései: Munka Érdemrend bronz fokozata, további három miniszteri kitüntetés, két egyetemi oklevél.

Szakirodalmi munkássága: 2 egyetemi tankönyv, 8 egyetemi jegyzet, 8 oktatási segédlet, 31 szakcikk, 16 szakmai előadás, 45 kutatási jelentés a felsoroltak részben

társszerzővel. 2 tanulmány, 6 opponensi vélemény, 3 lektorálás.

Vincze Sándor okl. kohómérnök, kohómérnök-tanár 1935. július 28-án született Kispesten.

70. születésnapját ünnepelte

A budapesti Steinmetz Miklós Gimnáziumban érettségizett, majd a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán vas- és fémkohómérnökként kapott diplomát. A mérnök-tanár képe-
sítést a Budapesti Műszaki Egyetemen szerezte.

A Csepel Művek Vas- és Acélöntödéjé-

ben kezdte szakmai pályafutását gyakor-nokként, majd a technológiai osztályon acélöntvények technológusaként dolgozott. 1962-től 1965 augusztusáig az acél-öntödében üzemmérnök, művezető, fő-művezető és üzemvezető-helyettesként tevékenykedett. 1965 őszétől a csepeli Gép- és Kohóipari Technikumban mérnök-tanárként a kohászati kabinet vezetője-ként irányította a kohó- és öntőipari tech-nikusok képzését a nappali, esti és levele-ző tagozaton. 1975-től vezető tanár, majd óraadóként a Bánki Donát Műszaki Főisko-la és a Budapesti Műszaki Egyetem mér-nök-tanári szakán pedagógiai gyakorlato-kat vezetett. Tanári munkájának egyik fő feladatának tekintette a szakma megsze-rettetését és megtartását. Több műszaki szakkönyv és tankönyv műszaki és peda-gógiai lektora volt. Érettségi feladatok szerzője.

Munkájáért megkapta a miniszterta-nács Kiváló Munkáért kitüntetését. 1993-ban tanácsos címet kapott.

1995-ben ment nyugdíjba. 1997-ig – az utolsó öntőtechnikus osztály képzéséig – még tovább dolgozott. 1997 után külön-böző kohászati szakmák esti képzésében előadásokat tartott, majd a Magyar Keres-ke-
kedelmi és Iparkamara vizsgabizottságá-ban tevékenykedett.

Az OMBKE-nek – több megszakítással – 1960-tól tagja. Az utóbbi években beteg-ségei miatt visszavonultan él.

Jubiláló tagtársainknak szere-tettel gratulálunk, további jó egészséget és még sok békés évet kívánunk!

Dr. Dézsi Lajos

(1930–2005)

Dr. Dézsi Lajos 1930 január 2-án született Debrecenben. Ötéves korában családjával együtt Pestre került, iskoláit is itt végezte. 1948-ban érettségizett a II. Rákóczi Ferenc kereskedelmi gimnáziumban. Érettségi után újságíró gyakor-noknak áll és egészen 1954-ig dolgozik külön-böző lapoknál főállású újságíróként. 1954-től 1978-ig az OTP sajtó- és propagandaosztályának munkatársa.

Közben elvégzi az ELTE Bölcsészettudományi Karának lélektani szakát és 1968-ban munka-pszichológusi diplomát szerez.

Az OTP-nél írja első nagyobb tanulmányait a vállalati image-kutatás, a reklámpszichológia és a fogyasztói magatartáskutatás témáiban. Az első-k között végez telefonos közvéleménykuta-tást, kidolgozva annak módszertanát is. Kiállítá-sokat, vetélkedőket szervez, reklámpszichológu-si munkát végez.

1974-ben egyetemi doktorrá avatják az ELTE-n.

1978-ban a Magyar Alumíniumipari Tröszt központjába hívják vezető munkapszichológusi beosztásba. Itt dolgozik azután egészen nyug-díjazásáig, 1991-ig.

1983-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen munkapszichológusi oklevelet szerez és felve-zik a munkapszichológiai szakértők jegyzékébe.

A MAT-nál részt vesz az iparági pszichológiai és szociológiai felmérésekben és kutatásokban, az Inotai Alumíniumkohó és a Székesfehérvári

Könnnyűfémmű munkapszichológiai laboratóriu-mainak kialakításában. A MAT munkapszicholó-giai tevékenységét nagyobb tanulmányban fog-lalja össze.

1992-től 1996-ig megbízott tanácsadóként a Magyar Alumíniumipari Múzeum fejlesztésével foglalkozik. Alapító tagja a múzeum baráti köré-nek és a Magyar Alumíniumipari Múzeumért Ala-pítvány kuratóriumának.

Folyamatosan gondozza a múzeum kiadvá-nyainak kéziratát. Megírja a múzeum kiállítási útmutatóját, „A magyar ezüst története” című átfogó ipartörténeti munka bevezető történeti fejezetét. Alapítása óta szerkesztője „A Mi Mú-zeumunk” című lapnak.

1995-től tagja az OMBKE székesfehérvári cso-portjának.

2004-ben megújítja munkapszichológusi szakértői engedélyét.

Pszichológusként és újságíróként élete utol-só pillanatáig egyaránt aktív maradt. Felhívást intézett a magyar pszichológusok társaságához, a pszichológia magyarországi történeti emlékei-nek megőrzésére, egy majdani múzeum kialakí-tására.

Sikerre vitte „A Mi Múzeumunk” című lapot, hírlevélből rövid idő alatt közkezdvelt ipar- és kultúrtörténeti lappá fejlesztve. Ezt tekintette legkedvesebb munkájának...

Radnai József